

att Riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring i kongl. förordningen den 15 oktober 1880, att orden: »eller inom svenska kyrkan begått nattvarden» ersättas med följande ord: »*eller icke eger nöjaktig kristendoms-kunskap.*»

Stockholm den 27 januari 1890.

P. Waldenström.

N:o 200.

Af herr P. Waldenström, om ändring i § 5 af förordningen angående främmande trosbekännare och deras religions-öfning den 31 oktober 1873.

I vår nuvarande lagstiftning är civiläktenskapet erkänt såsom berättigadt vid sidan af det kyrkliga. Ingenting finnes heller, som antyder, att det förra bör anses vara af underordnad betydelse i förhållande till det senare eller ega mindre helgd än detta. Utan tvifvel har detta erkännande sin grund i den rigtiga insigten, att äktenskapet till sitt väsen är en institution af borgerlig natur och icke af kyrklig.

Men om så är, då synes konsekvensen fordra, att hvar och en, som skall ingå äktenskap, är berättigad att för ändamålet välja den borgerliga

formen. Sådant är dock under nuvarande förhållanden icke medgifvet medlem af svenska kyrkan, för så vidt han en gång inom henne begått nattvarden, och hans kontrahent icke är «bekännare af främmande kristen troslära», hvilket senare väl enligt gällande praxis bör anses likbetydande med att tillhöra främmande trossamfund.

Äro alltså begge kontrahenterna medlemmar af svenska kyrkan och hafva inom henne en gång begått nattvarden, så gifves nu för dem ingen annan form för äktenskaps ingående än den kyrkliga. Om de aldrig efter sin konfirmation begått nattvarden, vare sig i svenska kyrkan eller i någon annan, om de ock äro fullkomligt likgiltiga för kristendomen, ja till och med begabba den, så måste de äfven mot sin vilja dock söka den kyrkliga vigseln, om de önska, att deras förbindelse skall inför lagen gälla såsom äktenskap, och deras blifvande barn såsom äkta barn.

För *staten* kan detta förhållande icke vara någon fördel, då ju *hans* kraf äro lika väl tillfredsställda genom den borgerliga formeln som genom den statskyrkliga. För *kyrkan* kan det icke heller vara någon fördel, då ju ingenting kan för henne vara viktigare, än att det är *sanning* i hennes för rättningar, och det således måste vara stridande mot hennes väsen att tvinga en kyrklig handling på personer, som förakta den. I sjelfva verket är sådant för kyrkan *förnedrande*. För *kontrahenterna* kan detta tvång icke heller vara någon fördel. Hvarken de sjelfva eller deras äktenskap lära derigenom varda mer kristliga, än om de finge ingå borgerligt äktenskap. Tvärt om måste det för dem kännas *motbjudande* samt öka deras förakt för kyrkan. För den tienstförrättande *presten* kan det icke heller vara någon fördel. För honom, om han har någon kristlig känsla, måste det tvärt om vara *vidrigt* att genom lag vara nödsakad att utföra en kyrklig akt, som han under för handen varande förhållanden måste inse vara en osanning, ja ett gyckelspel.

Men kan nu detta tvång, såsom jag tror mig hafva visat, icke göra gagn för någon, men väl skada för många, torde det så fort som möjligt böra upphävas, såsom stridande mot statens sanna intresse.

Jag anhåller alltså,

att Riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring i kongl. förordningen den 31 oktober 1873, att dess § 5 må få följande lydelse: Äktenskap — — — — —
Samma lag vare i fråga om äktenskap emellan bekännare af främmande kristen troslära och medlem af svenska kyrkan. *Äro kontrahenterna medlemmar af svenska kyr-*

*kan men icke åstunda kyrklig vigsel, må deras äktenskap
afslutas inför borgerlig myndighet. Der ingendera tillhör
o. s. v. — — — —*

Stockholm den 27 januari 1890.

P. Waldenström.